

Forhandling

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg vil gerne sige tak til ministeren for redegørelsen og faktisk beklage over for ministeren, at det her ligger inden for ministerens område, for det ligger jo næsten ingen steder; det ligger jo alle steder. Hvis man skal gøre det her rigtigt, så ligger det jo i alle ministerier, og det er jo ikke særlig indenrigsministerens opgave at sørge for, at det her bliver gjort godt. Men det er altså blevet indenrigsministerens opgave at lave redegørelsen og forsvare den og så tage den debat.

Det her siger jeg, fordi jeg nok synes, at den skriftlige redegørelse er en lidt tynd kop te, men jeg medgiver også gerne, at det er en svær opgave, og at det er første gang. Al begyndelse er jo svær, og så kan man sige, at så er der da i hvert fald mulighed for fremgang i de kommende år.

Det vigtigste for mig i den redegørelse, vi har fået i år, er faktisk, at regeringen erkender, at der er noget, vi ikke har været gode nok til, at der er noget, vi skal øve os i at gøre bedre. Det er faktisk utrolig vigtigt.

Redegørelsen beskæftiger sig i år mest med den udvikling, der er sket over en årrække, som ministeren også nu er inde på, og konstaterer ganske rigtigt, at det jo slet ikke er gået så galt endnu. F.eks. havde hovedstadsområdet i en lang periode en svag udvikling, men det er nu kommet med, og det kan vi jo ikke have noget imod.

Da jeg sidste år lagde op til debatten om den regionale udvikling, var det heller ikke, fordi det var gået så galt i mange år, men fordi jeg kunne se, at den allerseneste udvikling, bl.a. foranlediget af hele den strukturændring i vores samfund, som storebæltsforbindelsen og den kommende øresundsforbindelse gav og giver, men også den utrolige ændring af dynamikken i vores samfund, vil medvirke til at skæve dele landet, hvis ikke vi gør noget aktivt imod det. Det er jo imponerende, at i en tid, hvor kommunikationsmidlerne og infrastrukturen aldrig har været bedre, er det tilsyneladende mere og mere vigtigt at ligge centralt. Det er en underlig konstatering, men jeg tror, det er sådan.

Det erkender regeringen, men det er meget småt endnu med de konkrete tiltag til at forhindre skævdelingen. Det eneste rigtig gode eksempel, jeg kan huske her inden for det sidste år, er erhvervsministerens beslutning om søfartsuddannelsernes placering. Den vil jeg gerne

give ministeren ros for og så sige, at det måske alligevel var en tilfældighed, eller også var det, fordi der var et meget stærkt folkeligt pres imod nedlæggelse af navigationsskolen på Ærø.

Men det var en rigtig beslutning. Den kortsigtede gevinst ved at lukke Marstal Navigationsskole blev opgivet; det var klogt. Hvad ville det ikke have kostet at få plantet nyt liv, som måske slet ikke ville have naturlige vækstbetingelser på Ærø, altså efter at man havde fjernet navigationsskolen, som havde en naturlig historisk og erhvervmæssig baggrund på øen?

På den måde er det også et rigtig godt eksempel på, hvad det her handler om. Det er med at fastholde de ting, som har et naturligt tilhørsforhold, selv om de er lidt i modgang en overgang, i stedet for at skulle til at plante noget helt nyt. Men ministerierne har ikke endnu forstået det generelt, og vanetænkning udrydder man jo heller ikke sådan på et lille års tid. Det drejer sig om at søge at bevare og tilpasse, hvad der er, men sandelig også sørge for, at nye investeringer kommer de svage regioner til gode.

I regeringens landsplanredegørelse står der om områder uden for hovedstadsområder: »Alle egne skal støtte sig på egen indsats og stærke sider.« Og når man så kommer hen til hovedstaden, så står der om den: »Regeringen vil bidrage til at skabe nye kreative vækstmiljøer i hovedstadsområdet, bl.a. inden for IT og bioteknologi.« Ja, goddag; Nogle skal klare sig selv, måske fordi man ikke rigtig har nogle gode ideer til, hvad man kan gøre. De stærke får derimod støtte.

Den regionalpolitiske redegørelse oplister fra 1999 12 lovmæssige og 2 administrative tiltag, som skønnes at kunne påvirke den regionale udvikling i fremtiden. Det er helt udmærkede eksempler, selv om de ordførere, der beskæftiger sig med et af eksemplerne, nemlig uddannelsespolitik, ikke er helt enige med regeringen i, at man har tilgodeset yderområderne, hvad angår placering af de kortere videregående uddannelser. Det fremgik af en debat her i salen i sidste uge.

Når det handler om kortere videregående uddannelser, opererer man med noget, man kalder forlagt undervisning. Det betyder, at en centralt placeret undervisningsinstitution placerer undervisningen i en anden og mindre by, men der er altid tale om at forlægge ud i yderområderne. Hvis man vil tilstræbe en mere ensartet udvikling, så skal hovedinstitutionen en